

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 88/2026
10.02.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Вуковић, председника већа, Јасмине Васовић, Слободана Велисављевића, Милене Рашић и Дијане Јанковић, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због продуженог кривичног дела тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204. став 1. тачка 1. у вези члана 33. и 61. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Ненада Спасојевића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Обреновцу К бр. 80/25 од 23.06.2025. године и Апелационог суда у Београду Кж1 867/25 од 13.11.2025. године, у седници већа одржаној дана 10.02.2026. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Ненада Спасојевића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Обреновцу К бр. 80/25 од 23.06.2025. године и Апелационог суда у Београду Кж1 867/25 од 13.11.2025. године, у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1), члана 438. став 1. тачка 4) и члана 441. став 4. Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ** као **недозвољен**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Обреновцу К бр. 80/25 од 23.06.2025. године, окривљени АА оглашен је кривим да је извршио продужено кривично дело тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 33. и 61. Кривичног законика, за које је осуђен на казну затвора у трајању од 1 године и 1 месеца, у коју се урачунава време проведено у притвору од 25.03.2022. године до 25.08.2022. године. Истом пресудом окривљени је обавезан да плати суду на име паушала износ од 1.000,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде као и да сноси остале трошкове кривичног поступка, о чијој висини ће суд одлучити накнадно посебним решењем, док је оштећено АД „Електропривреда Србије“-огранак ТЕНТ Обреновац ради остваривања имовинскоправног захтева упућено на парнични поступак.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 867/25 од 13.11.2025. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Ненада

Спасојевића и пресуда Основног суда у Обреновцу К бр. 80/25 од 23.06.2025. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Ненад Спасојевић, због повреде закона у смислу члана 485. став 1. тачка 1) Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни суд поднети захтев за заштиту законитости усвоји, побијане пресуде укине или само одлуку донету у поступку по редовном правном леку и списе предмета врати на поновно суђење првостепеном или другостепеном суду, с тим да нареди да се нови поступак одржи пред потпуно измењеним већем или да побијане пресуде преиначи у целини или делимично и окривљеног ослободи од оптужбе, као и да у смислу члана 488. став 3. ЗКП извршење правноснажне пресуде одложи.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП), и у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је неоснован у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 4), члана 438. став 2. тачка 1) и члана 441. став 4. ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости наводи да је побијаним пресудама учињена повреда закона из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП, јер је на главном претресу учествовао судија који би у складу са чланом 37. став 2. ЗКП, морао у овом предмету бити изузет од судијске дужности, с обзиром да је судија који је донео осуђујућу пресуду у односу на окривљеног АА већ стекао предубеђење о његовој кривици тиме што је потврдио споразум о признању кривичног дела између окривљеног ББ и Основног јавног тужилаштва у Обреновцу, у односу на ког окривљеног је претходни поступак био раздвојен, с тим да је по оптужном предлогу ОЈТ-а у Обреновцу КТ бр. 147/23 овај поступак иницијално отпочео против саосуђених ББ и АА.

Изложени наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног су по оцени овог суда неосновани.

Одредбом члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП, прописано је да ова битна повреда одредаба кривичног поступка постоји ако је на главном претресу учествовао судија или судија-поротник који се морао изузети.

Одредбом члана 37. став 1. тачка 4) ЗКП, прописано је да ће судија или судија-поротник бити изузет од судијске дужности у одређеном предмету ако је у истом предмету поступао као судија за претходни поступак или је одлучивао о потврђивању оптужнице или је учествовао у доношењу мериторне одлуке о оптужби која се побија жалбом или ванредним правним леком или је учествовао у поступку као тужилац,

бранилац, законски заступник или пуномоћник оштећеног, односно тужиоца или је саслушан као сведок или као вештак, ако овим закоником није другачије прописано.

Дакле, из цитиране законске одредбе јасно проилази да се о апсолутно битној повреди одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП, на коју се бранилац окривљеног позива у захтеву, може говорити само уколико се ради о учествовању у суђењу, односно на главном претресу у првостепеном поступку или о одлучивању у поступку по редовном или ванредном правном средству, судије који се мора обавезно изузети из разлога прописаних чланом 37. став 1. тачка 4) ЗКП.

Како из списка предмета произлази да је судија Милош Петрашковић донео пресуду којом је прихваћен споразум о признању кривичног дела окривљеног ББ, а затим је и против окривљеног АА донео осуђујућу пресуду, то у конкретном случају није реч о некој од процесних ситуација прописаних одредбом члана 37. став 1. тачка 4) ЗКП, због које би се судија Милош Петрашковић морао изузети од судијске дужности. Самим тим што окривљени Милош Петрашковић није поступао ни у једном својству које је прописано одредбом члана 37. став 1. тачка 4) ЗКП, а које би представљало разлог за обавезно изузеће судије од поступања у предмету, Врховни суд налази да побијаним нижестепеним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП, па су супротни наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног оцењени неоснованим.

Бранилац у поднетом захтеву за заштиту законитости наводи да је побијаним пресудама учињена повреда закона тиме што је неправилно донета одлука о трошковима поступка, јер суд није изрекао одлуку о ослобађању окривљеног од дужности да у целини накнади трошкове кривичног поступка, с обзиром да је исти удаљен са посла, да је подстанар, да нема сталне приходе, да се издржава од привремених и повремених послова, те није у могућности да сноси трошкове поступка, а којим наводима бранилац суштински указује на учињену повреду закона из члана 441. став 4. ЗКП.

Врховни суд налази да су изнети наводи у захтеву за заштиту законитости неосновани. Ово стога што је одредбом члана 264. став 4. ЗКП, прописано да у одлуци којом решава о трошковима, суд може ослободити окривљеног од дужности да накнади у целини или делимично трошкове кривичног поступка из члана 261. став 2. тач.1) до б) и тачка 9) овог законика, као и награде за вештака и постављеног стручног саветника, ако би њиховим плаћањем било доведено у питање издржавање окривљеног или лица које је он дужан да издржава, а уколико се ове околности утврде после доношења одлуке о трошковима, председник већа односно судија појединац може посебним решењем ослободити окривљеног од дужности накнаде трошкова кривичног поступка.

Дакле, одредба члана 264. став 4. ЗКП предвиђа факултативни основ за ослобађање од плаћања трошкова кривичног поступка, односно само могућност, али не и обавезу суда, да окривљеног ослободи од дужности да у целини или делимично накнади трошкове кривичног поступка уколико су за то испуњени законски услови и уколико окривљени достави доказе – податке о томе да би плаћањем наведених трошкова било доведено у питање издржавање окривљеног или лица које је он дужан да издржава, што у конкретном случају није учињено, па како је окривљени у

конкретном случају правноснажном пресудом оглашен кривим и осуђен због предметног кривичног дела, то је правилном применом члана 264. став 1. ЗКП правноснажном пресудом обавезан да сноси трошкове кривичног поступка.

Даље, бранилац у поднетом захтеву за заштиту законитости наводи да је побијаним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, односно да се правноснажне пресуде заснивају на незаконитим доказима. Као незаконит доказ бранилац најпре означава записнике са главног претреса од 21.02.2023. године и 05.07.2023. године у којима је садржан исказ сведока осуђеног ББ, указујући на чињеницу да овај окривљени не може бити сведок у поступку против саокривљеног, јер није дозвољена акумулација процесних улога.

Из списка предмета произлази да је Апелациони суд као другостепени, донео пресуду на основу поновне оцене изведених доказа и утврдио чињенично стање као у изреци првостепене пресуде и то у одсуству оцене исказа сведока ББ, чији исказ је оценио као незаконит и тиме отклонио повреду учињену од стране првостепеног суда, те се на овом доказу и не заснивају побијане пресуде, а наводи захтева браниоца у овом делу од стране Врховног суда оцењени су као неосновани.

Као незаконит доказ и учињену повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП бранилац означава и извештај о форензичком прегледу лица места ПУ за Град Београд, УКП Одељење за оперативну форензику бр. КТ 100-616/2022 од 23.03.2022. године, ком прегледу није присуствовало одговорно лице у смислу члана 286. став 2. ЗКП.

Овакви наводи од стране Врховног суда оцењени су као неосновани, а ово стога што из извештаја о форензичком прегледу лица места произлази да се у конкретном случају суштински ради о увиђају лица места, посебно што у „извештају“ стоји „време трајања увиђаја“ и из садржине истог несумњиво произлази да није реч о прегледу у смислу члана 286. ЗКП, већ о класичном увиђају лица места, који је, по налажењу Врховног суда, сачињен у свему сходно члану 136. ЗКП, па су супротни наводи браниоца о потреби присуства одговорног лица, оцењени као неосновани.

Бранилац у поднетом захтеву за заштиту законитости као незаконите доказе означава и два извештаја о форензичком прегледу лица места ПУ за Град Београд, ПС Обреновац, број КТ 116-142/2022 и КТ 100-616/2022 од 25.03.2022. године, где је један преглед вршен од 15 до 16 часова, а други од 16,30 до 17 часова. Незаконитост ових доказа се, по наводима браниоца, огледа у чињеници да је незаконит начин на који су од стране полицијских службеника на лицу места обезбеђени трагови извршења кривичног дела јер овој доказној радњи није присуствовао бранилац окривљеног ББ, иако је одбрана, у складу са чланом 74. ЗКП, била обавезна.

Овакви наводи од стране Врховног суда оцењени су, такође, као неосновани. Ово стога што из списка предмета произлази да је увиђај места предузет у складу са одредбом члана 136. ЗКП, а околност да бранилац окривљеног ББ није био присутан није од утицаја на законитост овако сачињеног записника односно извештаја о увиђају, с обзиром да не постоји законом прописана обавеза о присуству браниоца оваквој радњи, већ је суд евентуално о истој имао могућност да га обавести.

Као незаконит доказ бранилац наводи и потврду о привремено одузетим предметим ПУ за Град Београд, Пето одељење бр. 22/22 од 25.03.2022. године, чија се незаконитост огледа у чињеници да је у овој потврди констатовано да су од лица ВВ одузета четири откупна блока у којима се налази признаница на име ББ и АА, а која нису могла бити одузета од истог без присуства ГГ – предузетника код које наведено лице - ВВ ради, па како ова потврда није потписана од стране ГГ, то је иста прибављена незаконито и представља плод отровног дрвета, јер је прибављена у току незаконитог вршења увиђаја.

Овакви наводи браниоца окривљеног оцењени су као неосновани, Наиме, одредбом члана 148. став 1. ЗКП прописано је да лице које држи предмет из члана 147. став 1. и 2. овог законика, дужно је да органу поступка омогући приступ предметима, пружи обавештења потребна за њихову употребу и да их на захтев органа преда, а пре одузимања предмета орган поступка ће по потреби у присуству стручног лица прегледати предмете.

Имајући у виду наведену одредбу, сачињавањем на овакав начин потврде о привремено одузетим предметима и одузимањем предмета (4 откупна блока) од лица ког кога су се наша, није учињена повреда закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, како се то неосновано у поднетом захтеву за заштиту законитости наводи.

Имајући у виду напред изнете чињенице, те да су докази по начину прибављања законити, то су и налаз и мишљење Комисије вештака Биолошког факултета Универзитета у Београду од 16.05.2022. године и записник о саслушању судског вештака Биолошког факултета Душана Кецкаревића, које бранилац означава као плод отровног дрвета, такође законити.

У преосталом делу поднетог захтева за заштиту законитости бранилац нижестепене пресуде побија и због одлуке о казни, с обзиром да суд окривљеном није правилно одмерио казну, јер није правилно ценио чињенице које утичу да казна буде већа или мања, на који начин суштински указује на повреду закона из члана 441. став 1. ЗКП.

Бранилац у поднетом захтеву за заштиту законитости наводи и да се у конкретном случају не може радити о кривичном делу тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1. Кривичног законика, већ се евентуално може радити о кривичном делу крађа из члана 203. Кривичног законика, којим наводима, иако указује на учињену повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, исту суштински образлаже тако што на основу сопствене оцене изведених доказа, другачије од оне како је наведено у осуђујућој пресуди, извлачи закључак о постојању другог кривичног дела, те указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и повреду закона из члана 440. ЗКП.

Како чланом 485. став 4. ЗКП којим су прописани разлози због којих окривљени односно његов бранилац сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, због повреде закона из члана 440. и 441. став 1. ЗКП, то је Врховни суд захтев браниоца окривљеног у овим деловима оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 491. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.**

**Председник већа – судија
Татјана Вуковић, с.р.**

**За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**